

ENTERRAMENT DE MN. JOAN VILA COSTA

Sant Domènec de Vic, 27-1-2024

Rm 14,7-9.10b-12 // Jn 6,37-40

Prop d'on va néixer, al carrer de la Calla, ha mort Mn. Joan Vila Costa. Fou ahir al matí a la Casa Sacerdotal, on havia arribat feia dos dies. Després de vint-i-dos anys de rector de Sant Llorenç Savall va deixar aquesta parròquia; oficialment, fa catorze dies, però dos des que va marxar d'aquell estimat poble, que sempre serví generosament i amorosament. Sí, mossèn Joan estimava i era estimat. Ho he comprovat tantes vegades quan l'he acompanyat en els llocs on exercia el seu ministeri sacerdotal! Sempre manifestava joia. Expressava acolliment afectuós amb el rostre, les paraules i els gestos. La seva veu clara i entenedora es feia escoltar i creava empatia. El seu zel de pastor el feia atent a les necessitats dels qui tenia encomanats. Tothom trobava en ell una paraula atenta i encoratjadora. S'alegrava amb els qui estaven contents; plorava amb els qui passaven pel sofriment. Tan bon pastor que, tot i les dificultats en la mobilitat, li costava deixar el servei a la parròquia; volia que continuessin tenint un rector de casa, aquell que fa present Jesús, servidor i salvador de tothom, sense cap distinció.

Germans estimats, ens dol que Mn. Joan Vila ens hagi deixat. Ens colpeix el cor que el qui ha fet tant de camí amb nosaltres, ara se'n vagi. Pensàvem que, si bé anava molt feixuc, encara podria fer un altre tram de camí. Però el cor que tant ha estimat va deixar de bategar. Certament que ha bategat aquests dies passats amb l'emoció de sentir-se molt, molt estimat. Els de Sant Llorenç li ho heu expressat amb tant de sentiment que als vostres ulls apareixien les llàgrimes de l'agraïment i la pena per la separació en marxar de la parròquia. Ell n'estava molt agraït i en el seu cor també hi havia la gratitud per l'estimació que sempre li heu manifestat i el dolor de deixar-vos. Tot això és molt humà i molt cristià. El sacerdot en un poble —la mateixa parròquia, la casa de Déu entre les cases— manifesta la presència de quelcom més gran que el nostre continu esdevenir. Hi ha algú —i hi ha una casa— que ens fa aixecar els ulls al cel, a aquell Misteri, amb majúscula, que ens fa entendre que en el nostre cor existeix una realitat més gran que nosaltres mateixos. La presència fidel del servidor d'aquest Misteri ens fa present que, encara que els humans puguem anar donant voltes i més voltes en la nostra existència, hi ha Algú que es manté fidel i ens parla de la gratuïtat de l'amor capaç d'omplir del tot el nostre cor.

Aquest amor incondicional i gratuït té un rostre, Jesús de Natzaret, del qual tot cristià ha de ser transparència; i, de manera profunda, el prevere ho és, per mitjà del sagrament de l'orde rebut. Crist sacerdot, pastor, mestre i espòs es fa present en la vida i en el ministeri dels preveres enmig de les comunitats parroquials i enmig del món. Els mossens a les parròquies viuen amb dolor com molts d'aquells que han estimat, servit i acompanyat es van paulatinament allunyant de la fe i de la pràctica cristianes. Els dol, perquè són ben conscients de la finalitat de la seva presència enmig dels homes: que puguin trobar el camí de la vida veritable, que no és cap altre que Jesús, *el camí, la veritat i la vida*. És gran el repte que afronten els sacerdots en un moment de descristianització, en un món on

predomina una racionalitat mal entesa, barrejada amb un fort individualisme i una recerca, sobretot, del confort i el benestar. Al misteri de Déu, però, no s'hi pot arribar amb la sola especulació, perquè el Senyor no pot ser objectivat, analitzat, com si fos un objecte qualsevol; perquè Déu és present en la nostra vida, ben a prop nostre. Per a poder-lo conèixer-lo cal descobrir la seva presència. El misteri de Déu solament el podem abastar en la relació interpersonal, d'ell amb nosaltres, de nosaltres amb ell. El rostre de Déu és la persona del Fill fet home, que ve al nostre encontre contínuament. Aquesta és l'aposta de l'Església: la presència d'homes com Mn. Joan Vila, que ha lliurat la seva vida a ser transparència de Crist, Bon Pastor, enmig de les parròquies i comunitats que ha servit al llarg dels seixanta-cinc anys de ministeri presbiteral, a fi que molts poguessin trobar el Déu vivent.

Les paraules de Jesús que hem escoltat en l'evangeli manifesten que ell és el qui dona la vida eterna. I això ens omple d'esperança. Els cristians acomiadem els nostres germans que han mort amb paraules d'esperança. No n'hi ha prou per a nosaltres de recordar el passat —ho fem i amb agraïment—, sinó que sobretot posem la mirada en el futur esperançador que ens obre la certesa que Crist ha ressuscitat d'entre els morts. Sí, la victòria de Jesús és també la nostra victòria. Podem, doncs, mirar cara a cara la mort i dir-li que ella no té pas la darrera paraula. L'Amor és més fort que la mort. Ens ha dit Jesús: *La voluntat del qui m'ha enviat és que jo no perdi res d'allò que ell m'ha donat, sinó que ho ressusciti el darrer dia.* Aquí hi és inclòs el nostre germà Mn. Joan Vila. Ell és un d'aquells que el Pare ha donat a Jesucrist, el seu Fill. Fou donat a Jesús pel baptisme que rebé, per mitjà de la fe dels seus pares. Aquesta donació fou segellada amb el do de l'Esperit rebut en la confirmació i en la participació de l'Eucaristia, la santa comunió. Fou conformat a Crist pastor pel sagrament de l'orde, unint-lo al Senyor, encara més, al servei de tot el poble de Déu. El diví Mestre, acomplint la voluntat del Pare, no vol que es perdi res d'allò que li ha estat donat, no vol que el nostre germà mossèn Joan es perdi. En aquest «allò», que diu Jesús, també hi som inclosos tots nosaltres. La fe en Crist, la participació en l'Eucaristia, no crea solament una unitat entre nosaltres que es manifesta en una amistat més o menys intensa: formem un Cos! No som éssers aïllats; formem la unitat del Cos de Crist i el Senyor ens vol donar la vida eterna, la resurrecció el darrer dia. Sí, a tots nosaltres. Tots som cridats a viure en plenitud el que veritablement som, fills de Déu, el Cos de Crist, sabent, com he dit, que tenim un futur obert d'esperança, de vida eterna, de resurrecció.

Aquesta esperança és la que posa en el nostre cor la pau profunda de saber que Mn. Joan Vila no ha mort per sempre, sinó que ha estat cridat a la vida eterna. Sabem que ell ha viscut maldant per estimar Crist i els germans. Les paraules de sant Pau que hem escoltat ens recorden el sentit de la nostra vida i de la nostra mort: *Cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Tant si vivim com si morim, som del Senyor.* Aquest és el sentit de l'existència verament humana i cristiana: viure i morir per al Senyor, ser del Senyor. La clau de volta que dona cohesió a tota la trajectòria humana és Crist, el Senyor, el Ressuscitat, que amb la seva mort destruï la mort i ens ha donat la vida eterna. Solament «per Crist i en Crist

s'il·lumina l'enigma del dolor i de la mort, enigma que, fora de l'Evangeli, ens aclapara» (GS, 22).

Germans estimats que pregueu amb dolor i esperança pel nostre germà Mn. Joan Vila Costa —els familiars, els germans del presbiteri, els qui heu gaudit del seu servei sacerdotal en les parròquies, els seus amics—, fem-ho amb la intensitat dels qui estimen i enyoren. Demanem al Senyor que miri tot el bé que ens ha fet a nosaltres i a tantíssimes persones. Implorem també, perquè tots la necessitem, la misericòrdia divina: que el Senyor amb la seva clemència el purifiqui de totes les mancances que poguessin restar en el seu cor, per tal que entri ja ara a les estances del regne del cel i gaudeixi de la companyia de tots els qui ell estimà i serví i l'han precedit.

Solament em resta fer present un servei que ell durant molts anys practicava amb intensitat: participar en el pelegrinatge diocesà a Lurdes amb l'Hospitalitat. I ho faig, demanant a la Mare de Déu que l'hagi rebut en el cel amb el somriure que solament ella pot fer i que mostra la plenitud de joia i pau del cel, la nostra pàtria definitiva. Així sigui.